

Vocile cărților

Era una din acele zile mohorâte și lipsite de viață. Pădurea inertă zăcea sub cerul cenușiu care se lepăda de lacrimile supușilor săi nori, în timp ce bătrânii mei părinți îmi pregăteau de-ale gurii pentru drum. Da, aveam să plec departe de ținutul meu natal și eram aproape sigură că nu voi avea să-mi mai văd părinții cât timp voi trăi. Priveam melancolică pe găurica din perete care servea drept fereastră și gândul îmi stătea la noul trai pe care urma să îl duc, la renumitul castel Bran. Ce noroc s-a abătut asupra capului meu să mi se ofere șansa de a fi servitoarea unei prințese! Și toate acestea pentru simplul fapt că eram tânără și harnică, iar pe deasupra știam să citesc. Bunicul meu mă învățase taina literelor, iar din ziua aceea m-am dedicat cărților și cititului. În fiecare zi, după ce îmi terminam treburile prin ogradă și o ajutam pe mama la prepararea bucatelor, îmi luam cărțile (puținele volume pe care tata mi le cumpărase de la un târg dintr-un sat învecinat) și mă duceam cu pași grăbiți spre luminișul din pădure, iar acolo, sub acele brazilor, uitam de mine, de scurgerea timpului, de lumea aceasta prea reală și cruntă. Dansam alături de cuvinte sub razele afectuoase ale soarelui, iar poveștile prindeau viață în jurul meu, trăgându-mă de veșminte, invitându-mă să fac parte din ele. Apoi mă întorceam acasă și așteptam nerăbdătoare următoarea întâlnire copleșitoare.

Acum eram prea stresată să mai pot rosti sau citi ceva. Păraseam viața aceasta, păraseam pădurea, îmi păraseam părinții, păraseam luminișul...Dar un zgomot mă trezi la realitate. Erau copitele cailor și roțile căruței care venise să mă fure din universul meu. Mama plângea, iar tata era alb ca varul la față. Toată însuflețirea casei avea să plece, iar ei urmau să trăiască o viață la fel de tristă ca văzduhul încețoșat de afară. Ne-am luat un la revedere plin de durere și de speranță că într-o zi ne vom îmbrățișa din nou, fericiți. După aceea am pornit drumul vieții noi.

După două săptămâni de călătorie, am ajuns în sfârșit la castel. Din depărtare, ai fi spus că acesta levitează deasupra stâncilor și copacilor. Se înălța din pătura vegetală falnic și maiestuos. Era o zi frumoasă, iar soarele își răsfrângea lumina caldă asupra turnurilor care adăposteau istorie. Un alt aer decât cel de acasă îmi inunda nările, un aer misterios, nou. Îmi simțeam palmele umede și reci ca gheața.

În întâmpinarea mea veni un paj care mă conduse spre camera prințesei pe care trebuia să o slujesc de acum înainte. Interiorul castelului era cu mult mai frumos decât mi-aș fi putut închipui eu vreodată. Arăta ca în poveștile pe care obișnuiam să le citesc în luminișul meu. Era minunat. Ușa odăii prințesei era enormă, din lemn. Pajul bătu încetișor iar o voce suavă întrebă cine dorește să intre. Pajul îi răspunse că servitoarea prințesei ajunsese la castel, iar acum aștepta cu

nerăbdare să poată să îndeplinească ordinele sale. Prințesa veni cu pași sfioși spre ușă și deschise ușa încetisor. Mi-am plecat capul la vederea acesteia iar ea a zâmbit scurt.

- Bine ai venit la castelul Bran, fetițo. Sunt prințesa Maria Zaleska și mă vei sluji de azi înainte. Dar ce tânără ești! Dacă binevoiești a-mi spune, aș dori să știu vârsta ta și cum te numești.

- Mă numesc Cristina și am șaisprezece ierni, Alteță. Mulțumesc că mi-ați oferit onoarea de a vă sluji. O voi face cum știu eu mai bine și nu voi da greș.

- Ești o domniță cuviincioasă. Vino, doresc să-ți arăt castelul.

Prințesa mă conduse pe culoarele întortocheate ale castelului și îmi prezentă diferite încăperi care mi se păreau ireale. Trăiam într-un basm, asta era cert.

La un moment dat am ajuns în fața unei uși imense, în jurul căreia erau tot felul de sculpturi grandioase care înfățișau cavaleri, săbii, dar și însemnele regale. Maiestatea Sa, Zaleska, deschise ușa iar înăuntru se afla biblioteca regală. Un ocean de cărți învelite în piele, manuscrise și arhive datând din vremuri demult uitate. Am rămas împietrită, șocată de măreția acestui loc atât de sacru pentru mine. Simțeam cum inima începe să-mi bată cu repeziciune în piept. Eram asaltată de extaz, de nerăbdare. Abia așteptam să răsfoiesc toate cărțile din acea grădină a Edenului.

- Aceasta este biblioteca. Este mai „bătrână” chiar și decât tatăl meu, Vlad. Aici se ascunde toată istoria Valahiei și alte cărți despre mitologie, mai puțin importante. Tot aici au acces doar nobilii și aparținătorii familiei regale. Sclavii nu au voie să intre aici, decât dacă li se cere să aducă stăpânilor cărți. În niciun caz nu vei avea voie să iei de aici cărți sau să te plimbi fără acord prin bibliotecă. S-a înțeles, Cristina?

- Ăh, da. Da, Alteță. Nu voi încălca regula sub nicio formă.

Însă gândurile mele erau altele. Miresmele paginilor vechi puseră stăpânire pe simțămintele mele și mă ademeneau. Doream cu toată ființa mea să explorez biblioteca, să petrec timp în acest tărâm minunat, să mă contopesc cu el. Nu dădeam ascultare cuvintelor prințesei, eram prea captivată de magia volumelor aranjate cu atâta grijă pe rafturi, încât ai fi putut spune că nu fuseseră atinse niciodată și nimeni nu le deranjase somnul până atunci.

După o zi extenuantă, veni noaptea. Eu și restul sclavilor împărțeam o cameră îngustă din subsolul castelului. Trebuia să se fi făcut deja miezul nopții, iar pentru mine era imposibil să adorm. Îmi stătea gândul doar la bibliotecă. Gândul că îmi era interzis să pășesc în ea mă frământa, mă înjunghia în suflet. Nu puteam să rezist. M-am ridicat în capul oaselor și am decis să mă furișez în bibliotecă. Mi-am aprins o torță și m-am aventurat afară din odaie, alunecând ca o umbră pe coridoarele întunecate. Când am ajuns în dreptul ușii din nou, am ezitat puțin, dar până la urmă dragostea pentru cărți învinse și am pătruns în interiorul bibliotecii liniștite. Părea mai frumoasă decât atunci când o văzusem prima dată. Cu cât înaintam printre rafturi, degetele mele

mângâiau cotoarele învechite ale cărților. Nu eram singură. Șoaptele cărților umpleau încăperea de povești și întâmplări uitate în vremuri de demult, făcându-mă să uit cine eram.

Nu a durat mult până ce am sesizat o carte cu titlul „Mitologia din toate colțurile lumii”. Am scos-o cu prudență și m-am așezat jos, într-un colț. Apoi am deschis-o și am început să parcurg rândurile, fiind atentă la toate cuvintele, detaliile. Astfel mi-am petrecut câteva ceasuri bune citind încontinuu, pierzându-mă printre file, tărâmurii magice și creaturi mitice, bune sau rele. Creatura despre care tocmai citisem se numea „hobgoblin” și era o ființă mică de statură, îmbrăcată în zdrențe, destul de prietenoasă cu oamenii, în special cu cei care le dădeau o farfurie din cel mai bun lapte sau pâine proaspăt coaptă.

Cel mai probabil se împlinise ceasul al treilea din noapte când visarea îmi fusese întreruptă de către niște zgomote. Erau pași și se îndreptau către „ascunzătoarea” mea. Cu torța încă aprinsă, stăteam ghemuită în colțișorul meu, sperând ca acel cineva care se plimba prin bibliotecă să nu mă observe. Pașii se auzeau din ce în ce mai tare. Eram sigură că aveam să fiu descoperită și mă rugam neîncetat la Dumnezeu să se îndure de mine și să mă scoată din situația în care ajunseseam. Pașii se apropiau tot mai repede iar eu îmi țineam ochii strâns închiși de teamă. La un moment dat, când am crezut că totul se sfârșise, am auzit niște voci subțirele de copii venind din fața mea:

- Lolo, crezi că doarme? E moartă? Mi-e frică.

- Stai liniștit, Rici, nu e moartă. E doar într-o stare foarte ciudată. Uite, mi se pare că va exploda din clipă în clipă. Poate cartea a vrăjit-o.

- Eu sunt de părere că ar trebui s-o trezim înainte să explodeze...

- Ai dreptate, Rici. Vezi? Ești inteligent! Dar totuși, nu la fel de inteligent ca mine...

- Scutește-mă, Lolo! Hai s-o trezim! Chiar mi-e frică...

Am simțit cum o mână micuță îmi atinge umărul și m-am trezit, fiind convinsă că erau doar doi băieței aventuroși. Când am deschis însă ochii, m-am cutremurat la vederea a două ființe micuțe, îmbrăcate în zdrențe. Una stătea pitită în spatele celeilalte, speriată. Pentru o clipă am crezut că imaginația îmi juca feste, dar una din ființe începu să-mi vorbească:

- Salut, noi suntem Lolo și Rici. Voiam să te rugăm frumos să nu explodezi, bine? Sper că e-n regulă. Mamă, ce hobgoblină uriașă mai ești! Ai mâncat multă smântână, nu?

- Eu...eu nu sunt hobgoblină. Eu sunt un om. O fată. Mă numesc Cristina. Voi...voi existați?!

- Nu știu. Rici? Crezi că existăm? Cum e să exiști? Nu sunt prea sigur.

- Sunteți adevărați?

- Da, da! Fără-ndoială! Suntem cei mai adevărați hobgoblini. Nu am mințit niciodată.

Cei doi erau amuzanți prin naivitatea lor. Le-am aruncat un zâmbet la care ei au răspuns cu același gest, dezvăluindu-și dințișorii mărunți și gălbui. I-am întrebat de unde veneau.

- Dintr-un loc foarte frumos. Am ieșit acum, deoarece am auzit că suntem strigați, și am ieșit prin acea poartă mângălită cu diferite semne pe care oamenii le numesc „cuvinte”. Oamenii sunt ciudați.

- Deci voi ieșiți din carte de fiecare dată când citesc despre voi? Mai sunt și alte creaturi care pot să facă asta?

- Da! Ce întrebare stupidă, fetiço! Suntem noi, zânele, faunii, manticorele, dragonii și mulți alții. Toate creaturile din cărțile de pe raftul interzis, adică cel de pe care ai luat tu cartea aceasta, pot să se metamorfozeze în această lume cu adevărat plictisitoare.

De la această conversație și până în ziua în care părul mi s-a făcut alb de bătrânețe, mi-am petrecut nopțile în „ascunzătoarea” mea secretă, trăind în cărți și ascultându-le, la modul propriu, vocile.